

52297 ✓
Т. 14 [1905]
кн. 3

ВЪСТАВКА

Илюстровано списание

ЗА ДѢЦА.

Илюстрация
М. С. С. 1905

СЪДЪРЖАНИЕ

на трета книжка.

1. При малкитѣ кученца. Начална картинка.
2. Нешастие. (Стихотв.) отъ Л. Бобевски.
3. Пролѣтъ иде. Стихотв. отъ Т. Ганчевъ.
4. При пилевцата. Написалъ, Н. Михалевъ.
5. Най-вѣрния приятель (Приказка). Написалъ Р. Бѣлчевъ.
6. Прилежни момиченца. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.
7. Маймуна и грахъ (басня), Пр. Темевушковъ.
8. Уагъ и Фултовъ. Написалъ, Н. Гайтанджиевъ.
9. Мияка. Написалъ, Н. Михалевъ.
10. гр. Сливенъ. Написалъ, Н. Гайтанджиевъ.
11. Дѣте в птиченце. Съобщава, М. Георгиевъ.
12. Пжтуване възъ Македония. Съобщава, Д. Андреевъ.
13. Развн.
14. Задачи и гатавки.
15. Обявления.

СКРЪБНО ИЗВЪСТІЕ.

На 21 януарий т. г. въ Ст. София, слѣдъ кратко боледуване, на 18 год. възраст, се помина нашия сътрудникъ — **Владимиръ Блѣсковъ (Вжжаровъ)**, родомъ отъ г. Бургасъ. Покойникътъ започналъ да се занима съ литературата още отъ 14 годишната си възраст. Той пишеше най вече стихотворения, които пращаше въ дѣтскитѣ списания — „Младина“, „Звѣздица“, „Другарка“ и „Трудолюбие“. А също сътрудничеше и въ списанията: „Лѣтописъ“, „Българска сбирка“, „Ученическа бѣседа“, „Свѣтъ“ и др.

Вечна му паметъ!

ОТЪ ДРУЖЕСТВОТО.

---

99 2294
Г. 14 Г 1905
С. 3

При малкитѣ кученца.

ОП. НАРОДНА БИБЛИОТЕКА - ИСТОРИЧЕСКА
КУПЕНА № 82 17816

Нещастие.

— Що си, Ружке, нажелена,
Мама я попита,
Що си, душке, просълзена,
Що ми си сърдита?!

— Слушай, мамо, ще ти кажа,
Рече Ружка мала,
Снощи—вечеръ съ куклата си
Ази бѣхъ заспала.

Па въ съня съмъ ѝ строшила
Кракъ, една рѣчица,
Вижъ, на нѣта заприлича
Нейната главичка . . . .

За това съмъ, майко мила,
Много нажалена:
Отъ най-хубава играчка
Че съмъ азъ лишена!

Л. Бобевски

Младина

списание за дѣца.

ПРОЛѢТЬ ИДЕ.

*Пролѣтъ иде, хей дѣчица,
Става весело навредъ;
Ето буйната рѣчица
Цука вече своя ледъ!*

*И полето позелнява,
Мило птиче сладко пѣй,
Всичко вече се съживява,
Ане малко припка, блѣй.*

*Нѣма бури, нѣма хали,
Слънце кротко грѣй отъ горъ,
Топли дни сѣ вече настали,
Милъ е цѣлия просторъ!*

*Хай да идемъ, хей дѣчица,
С' пѣсни, с' радостни сѣрца
Тамъ по росната трѣвица
Да посрѣцнемъ пролѣтъта!*

с. Сугиндолъ

Т. Ганчевъ.

При пиленцата.

рѣди нѣколко дена, майката на Вѣрка и Любка бѣше турила подъ шарената кокошка нѣколко яйца. Кокошката постоянно лежеше надъ тѣхъ. Само по нѣкога ще стане, да си похапне, или да пие водица и веднага пакъ отива да лежи надъ тѣхъ. Тя не даваше никой да приближи до нея — котка или куче прѣминѣше, веднага ще се спустне да го клѣвне. Не даваше да се доближи до нея и малкия Тодорчо, братчето на Вѣрка и Любка.

Слѣдъ три седмици, нѣкои отъ яйцата се пропукнаха и отъ тѣхъ излѣзоха малки пиленца. На другия день се излупиха и останалитѣ. Само двѣ яйца останаха цѣли — отъ тѣхъ нищо не излѣзе. Майка имъ ги хвѣрли, защото бѣха развалени. Малкитѣ жълти, покрити съ мѣхъ, пиленца, веднага започнаха да пискатъ, да тичатъ около майка си и да си тѣрсятъ храница.

Най-напрѣдъ имъ дадоха *жълтъкъ* отъ сварено яйце. Послѣ имъ хвърлиха малко просо. Тѣ лакомо поглѣщаха малкитѣ зрънца, тичаха около майка си и пи! пи! пи!, изкълваха всичко прѣдъ себе си.

Майка имъ ги бѣше прибрала въ курника.

когато Вѣрка и Любка си дойдоха отъ училището. Колко се зарадваха, когато имъ казаха, че иматъ малки пиленца!

— Да отидемъ ли, мамо, да ги видимъ? — извикаха въ единъ гласъ и двѣтѣ дѣца.

— Не, мили дѣца, не бива. Кокошката не дава сега никой да се приближи при нея: тя

много обича и пази малкитѣ си. Когато излѣзе на вѣнъ съ тѣхъ, да се нахрани, ще ги видите.

— Но, мамичко, ний искаме да ги видимъ, настояваха дѣцата.

— Добрѣ. Трѣбва да направимъ друго нѣщо. Азъ ще отида да дамъ малко храна на кокошката. ще я хвана и донеса тука, а тогава вий ще влѣзете да видите пиленцата.

Слѣдъ малко, тя донесе кокошката, а Вѣрка и Любка се вмъкнаха при пиленцата.

Колко много се зарадваха дѣцата като видѣха мѣничкитѣ пиленца! Събрани въ гиѣздото си, тѣ пискаха и като че търѣха майка си, а Вѣрка и Любка ги слушаха съ внимание, гледаха и не можаха да имъ се нарадватъ. . . .

Любка си хвана единчко, помилва го и пакъ го пустана. Сѣщото направи и Вѣрка.

Отъ тогава вече дѣцата всеки день заобикаляха курника, но стояха малко на страна, защото ги бѣше страхъ отъ кокошката. Тѣ ѝ носѣха храна и се радваха на пиленцата, когато излизяха на двора съ майка си.

Най-вѣрниятъ приятель.

(Шародна прѣказка)

И мало единъ бѣденъ, но много честенъ чо-
вѣкъ. Никога той не помислялъ зло на
нѣкому. Съ голѣмъ трудъ едва хранилъ жената
и дѣцата си. Рѣшилъ той по едно врѣме да оти-
де далечъ нѣкъдѣ, та да спечели пари и тогава
да се завърне пакъ въ селото си. Пѣтя му ми-
навалъ прѣзъ пусти мѣста. Уморения пѣт-

никъ седналъ да си почине. На около нищо се не чувало. Само голи камъне и пѣсъкъ покривали земята. Неочаквано се показалъ прѣдъ пѣтникътъ единъ бѣлобрадъ старецъ.

— Добъръ день, пѣтниче!

— Далъ ти Богъ добро, дѣдо?

— Къждъ тѣй прѣзъ тѣзи пусти мѣста?

— Отивамъ, дѣдо, да печеля; по насъ не мога да прѣхраня дѣцата си.

— Добръ, азъ ще ти дамъ колкото пари искашъ само ела съ *най-вѣрния* си приятель на това мѣсто.

Пѣтникътъ се завърналъ радостенъ. По пѣтя той само мислилъ кой му е най близкия приятель. И си казалъ, че по вѣренъ човѣкъ отъ жена си на дали ще има.

Дошълъ на сѣщото мѣсто съ жена си. Чакалъ, чакалъ, отъ никждъ се не показва старецътъ. По едно врѣме уморения пѣтникъ за спалъ. Жена му останала будна. Въ това врѣме се показалъ отъ далечъ и старецътъ. съ торба пари на рамо. Той махналъ съ рѣка къмъ жената. Тя разбрала, че я вика и отишла при старецътъ.

— Можещъ ли уби онзи заспалия мъжъ, ще ти дамъ тази торба съ паритѣ, казалъ старецътъ.

— Мога, извикала зарадваната жена и тръгнала къмъ мъжа си.

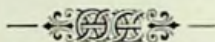
Когато замахнала да го удари, той се събудилъ. Старецътъ му казалъ:

— Ето ти не си довелъ *най-вѣрния* си приятель; тази жена щѣше да те убие, ако не

бѣше се събудилъ Върви си и ела съ по вѣренъ приятель.

Бѣдня човѣкъ се завърналъ пакъ въ селото си. Сега той мислилъ, мислялъ и никакъ не му идвало въ ума кого да покане. Рѣшилъ най-послѣ да отиде съ едно свое кученце.

Като стигналъ на опрѣдѣленото мѣсто пакъ заспалъ, а кученцето легнало при него. Старецътъ се показалъ пакъ и тръгналъ бавно къмъ заспалня човѣкъ. Кученцето, като забѣлѣзало непознатия старецъ, почнало да лае силно и разбудило стопанина си. Тогава старецътъ подарилъ торбата съ паритѣ на пѣтника и му казалъ, че това кученце излѣзло по добъръ неговъ приятель отъ колкото жената му.

МАЙМУНА И ГРАХЪ.

(Басня)

Една маймуна носила съдъ пѣленъ съ грахъ. Случило се, че едно зѣрно паднало на земята. Навела се маймуната да го вдигне, но по невнимание разсипала още около двадесетъ други. Разсърдила се тя тогазъ, прѣснала всичкия грахъ и избѣгала.

Прилежни момиченца.

Тъзъ момиченца прилежни
Хвалене не щатъ —
Ето Алексина пише,
Двѣнжитъ четатъ.

Щомъ задавки си домашни
Смѣтнатъ и рѣшатъ,
Втори пѣтъ ще ги прѣгледатъ,
За да не сгрѣшатъ.

На училище редовно
Ходятъ всѣки часъ,
Тамъ си харничко живѣятъ
Съ мили дружски въ класъ.

Ц. Калчевъ.

УАТЪ и ФУЛТОНЪ.

„Драга Марийке,

ѣма защо толкози да ми благодаришъ и да ме молишъ да извинявамъ за труда, който полагамъ да ти пиша. Това ми прави удоволствие и считамъ, че изпълнямъ единъ другарски дългъ. Така трѣбва да правятъ приятелкитѣ по между си, за да се обогатятъ съ много познания и ще иматъ много свѣтли примѣри за подраженне.

Ти ми пишешъ, че си много доволна отъ писмата ми и какъ отъ всичко това заключаваешъ, че съ трудъ може да се постигне всичко. За това ще се увѣришъ още повече и отъ живота на двамата англичани — Уатъ и Фултонъ,

кѣто сѣ посвѣтили живота си за въ полза на човѣчеството.

Уатъ билъ родомъ отъ *Шотландия*; той се родилъ въ 1736 год. и умрѣлъ въ 1819 година.

Като *работникъ—жель-зарь* свободното си врѣме употребявалъ въ четене на книги. Съ голѣмъ трудъ и постоянство той можалъ да изучи много нѣща отъ науката, а особено по направата и движението на машинитѣ. До тогава е имало измислена една много проста *парна машина*, която съ своитѣ испѣлни части не е мо-

жала да послужи за нищо. Уатъ се заловилъ за нейното подобрене и въ скоро врѣме труда му сполучилъ. На всѣкждѣ станало извѣстно за великото откритие на *парната машина* и името на Уата се споменавало въ всички страни.

Азъ нѣма да ти споменавамъ за значението на парната машина; ти знаешъ, че тя се срѣща на всѣкждѣ: и въ жельзници и въ параходи, и въ фабрики и на всѣкждѣ, гдѣто има нужда отъ сила.

Фултонъ се родилъ въ 1765 год. и умрѣлъ въ 1825 год. Той билъ работникъ при единъ златаръ и въ свободното си врѣме се занимавалъ съ рѣсуване. Особено се отдалъ да направн единъ *параходъ* съ парна машина. Слѣдъ голѣми трудове най-послѣ сполучилъ Въ 1803 год. напра-

вилъ първия опитъ да плава съ параходъ по рѣка *Сена* въ Парижъ. Но тогава никой не обърналъ внимание на него, даже го помислили за лудъ. Същото нѣщо се случило и въ Англия. Но Фултонъ не се отчаялъ. Оти ва въ Америка и тамъ построилъ новъ параходъ. Въ 1807 год. при голѣмо множество хора, парахода е билъ пустнатъ въ морето и той гордо е зацѣпилъ морската вода. Радостта е била неизказана!

И отъ тогава до сега, тѣзи водни желѣзници кръстосватъ всичкитѣ морета и оксани. А тѣхното значение за хората и търговията, ти е извѣстно.“

Твоя, *Надежда*.

М И Н К А.

Минка е много любопитна и работна. Види ли, че другаркитѣ ѝ плетатъ нѣщо, тя ще ги по гледа, ще запомне работата имъ и, като си отиде у тѣхъ, захваща да го плете.

Другаркитѣ ѝ я обичатъ, защото Минка е любезна, приказлива; а ако нѣкоя я запита нѣщо, тя веднага оставя работата си и показва каквото я питатъ.

А и у тѣхъ, като се върне отъ училището, не стоеше праздна. Често пъти нейнитѣ другарки, и по-малкитѣ ѝ сестрички, играяха на двора и въ градината, а тя седнала на столчето

плете и не става до като не мръкне. Сега тя бързаше да оплете една хубава фанелка на малкото си братче. Минкина майка много се радваше, като виждаше че дъщеря ѝ работи толкова хубаво и е толкова много трудолюбива.

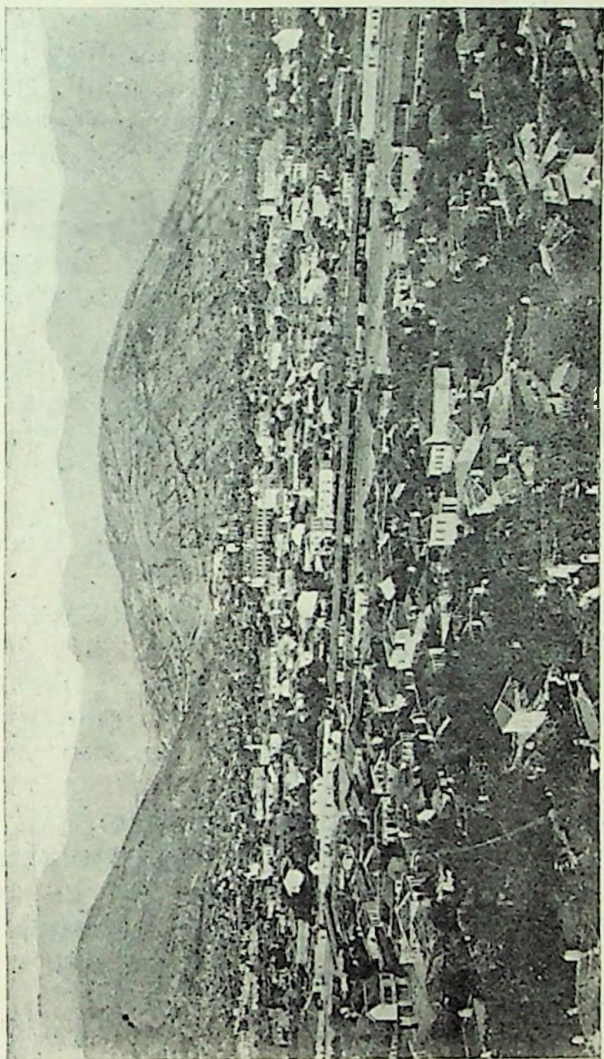
ГРАДЪ СЛИВЕНЪ

Сливенъ е разположенъ въ една малка долина при политъ на Стара-Планина. Заграденъ е отъ тритъ страни съ високи баири, а само къмъ юго-источната страна е отворенъ: отъ тамъ се отива, прѣзъ хубавитъ шосета, за *Карнобатъ*, *Ямболъ* и станцията *Керменлий*. Тукъ Ст. Планина е доста висока и живописна. Особена гледка иматъ назъбенитъ върхове, наречени „*Сини камъне*“, които сѣ изобилни съ голъми и малки водопади.

Особно сѣ плѣнителни при изгрѣването и захождането на слънцето! Тъ каратъ пѣтника да не си отдѣля погледа отъ тѣхъ и оставатъ въ душата му не забравими спомени.

Не по-малко красивъ е съседния на тѣхъ връхъ, нареченъ „*Кутелка*“. О, колко се иска на пѣтника да стѣпи на неговото чело и отъ тамъ да се понарадва на красивата долина; да погледне на широкото поле, прѣзъ което лѣкатуши рѣка *Тунджа*, и да си спре погледа оттаткъ Сръдня-Гора, на блѣстящия се гр. Ямболъ!..

Прѣзъ града тече рѣка *Астъница*; тя прѣсича сливенското поле и се влива въ р. *Тунджа*. Освѣнъ нея спущатъ се и други двѣ малки поройни рѣчици, които въ врѣме на сплни дъждове нанасятъ голъми врѣди на населението. Така прѣзъ наводнението въ 1897 год. се съборили

Видъ на гр. Сливень

много къщи; отъ фабрикигѣ е било завлечено много стока и не се минало и безъ човѣшки жертви.

СЕРБИЈА 17816/82
В. КОЛАР

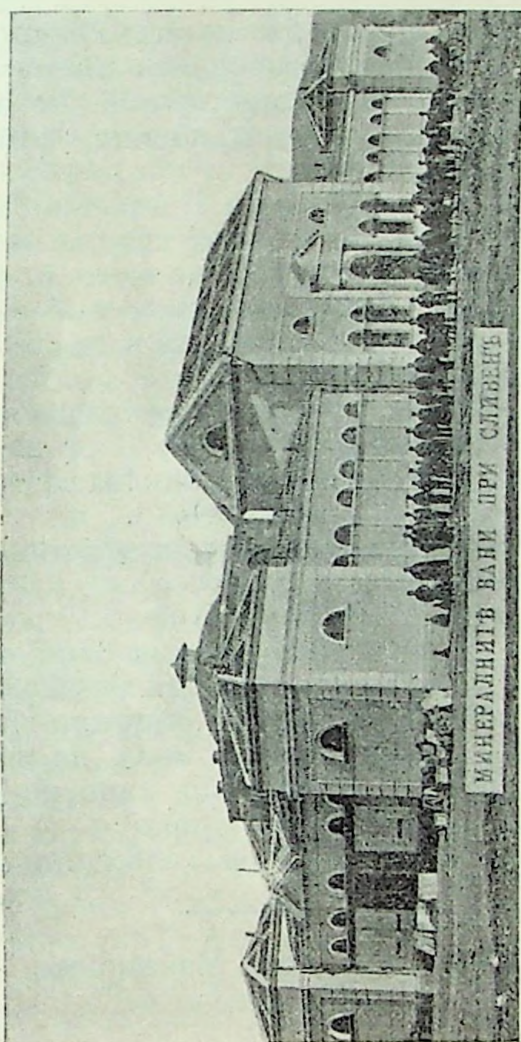
Градъ Сливенъ е пети по голѣмина — има близо 25000 души жители. Населението му, въ послѣднитѣ години е доста западнало. Най-главния имъ поминѣкъ — лозарството, е съвѣмъ изгубенъ; отъ прочутитѣ сливенски лозя, оничтожени отъ филоксерата, стърчатъ сега едни голи черни бапри! Но съ врѣме, благодарение на голѣмото трудолюбие на населението, всички тѣзи грозни бапри ще бѣдатъ покрити съ прочутитѣ *американски лози*.

Градъ Сливенъ е извѣстенъ още и съ фабричитѣ си. Изъ *дефилетата* има направени голѣми фабрики, които се наброяватъ около 15, и въ тѣхъ намира прѣпитание голѣма частъ отъ бѣдното население. Тѣзи фабрики изкарватъ прочутитѣ сливенски шаяци и сукна, които се продаватъ най-вече въ Турция.

Сливенъ е доста красивъ градъ; има направени хубави здания, отворени сж нѣколко широки и чисти улици. Площадтъ е голѣмъ хубаво изравненъ. Тамъ ще бѣде издигнатъ паметникъ на българския герой Хаджи Димитръ войвода.

Въ града има мъжка гимназия, VI класно дѣвическо училище, бояджийско училище, окръженъ съдъ и др. Заслужава да се спомене хубавото здание на читалището и онова на държавната болница, която се намира близо до голѣмата и хубава градска градина.

На 10—12 километра отъ града, до Тунджа, се намиратъ сливенскитѣ *градски минерални бани*. Тѣзи бани сж единичкитѣ въ България, които сж направени по най-новъ планъ, съ всичкитѣ удобства. Тукъ лѣтно врѣме се стичатъ

както отъ Сливенъ, тъй и отъ далечни мѣста, много хора, които прѣкарватъ добръ и оставатъ доволни отъ лѣковитостъта на водата имъ.

Дѣте и птиченце.

Една едно дърво бѣ кацнало едно шарено птиченце и пѣше своята пѣсничка. Подъ дървото стоеше малко момиченце. То запита:

— Кажй ми, мило птиченце, кой ти дава всѣки день храница?

— Дава ми я обичния Богъ, мое дѣте, каза птиченцето. Азъ вече зная гдѣ ми я оставя и, ако съмъ гладно. отивамъ да си я взема.

— Но отъ какдѣ взема тѣзи хубави и шарени пера, които сж на крилата и гърба ти? — Запита пакъ момиченцето.

— Съ хубавитѣ пера ме окраси обичния Богъ, каза птиченцето.

— Ами кой те научи да пѣешъ толкова хубаво? — запита момиченцето.

— Пѣсенъта научихъ отъ обичния Богъ, отговори птиченцето.

Момиченцето каза:

— Ще те запитамъ още за едно нѣщо. Кой ти показа да правшъ своето гнѣздо?

— И това ми показа обичния Богъ, каза птиченцето. Всѣко птиче знае да си направи гнѣздо. И всички приличатъ едно на друго.

Тогава момиченцето извика:

— Ахъ, колко добъръ е обичния Богъ!

Пѣтуване изъ Македония.

(Дѣтско възпомианне)

Миналия мѣсець ви разказахъ за по главнитѣ нѣща, които видѣхъ въ Битолско. Сега пакъ ще ви разкажа за разходката си изъ Охридско.

На другата година, прѣзъ лѣтото, тате трѣбваше да отиде въ старата българска столица — г. *Охридъ* и да опише старинитѣ, които се намиратъ въ града и околноститѣ му. Този пътъ съ насъ пѣтуваше новъ гавазинъ: единъ черъ снаженъ арапинъ, който плашеше малкитѣ дѣца, какдѣто отидѣхме.

Пѣтътъ отъ Солунъ до Битоля изминахме съ умора; но този отъ Битоля до Охридъ пропѣтувахме много весело, защото имаше хубави нѣща за гледане. На пътя между Битоля и Охридъ се намира градецътъ *Рѣсенъ*. Въ него пристигнахме по обѣдъ и почивахме около два часа. Слѣзохме на гости у главния учителъ на българскитѣ училища Тамъ ни почерниха съ черешово сладко, отъ което щѣхъ да се задавя: черешитѣ бѣха голѣми, колкото орѣхи. Такива череши никога не съмъ виждалъ прѣзъ живота си. Казватъ, че нигдѣ нѣмало такива сладки и голѣми череши, като рѣсенскитѣ.

Напустнахме Рѣсенъ и трѣгнахме за Охридъ. Най-напрѣдъ минахме прѣзъ единъ проходъ, на име *Буковски*, който е часть отъ планината *Петрино*. Никждѣ не ме е било тѣй страхъ, както тука. Шумка ли се поклати, птичка ли прѣхвъркне, всички се озъртахме, да не би да излѣзе нѣкой разбойникъ. Тате каза, че тукъ ставали голѣмитѣ обيري и убийства въ Охридско.

Като изминахме прохода, влѣзохме въ широкото охридско поле, посѣяно съ овоцни градини, лозя и ниви. Още отъ далечъ ни задави една неприятна миризма и файтонджията ни заведе при нейния изворъ. Тази миризма излиза отъ нѣколко близки хълмове, на мѣста като би-

стра *сърна* вода, а на мѣста като студенъ сѣренъ вѣтрецъ, който издига на горѣ пѣсѣчнитѣ зърна на нѣколко дециметра надъ земята. Надъ тѣзи земни духала се лѣкували боннитѣ изъ охридско.

Надвечеръ стигнахме въ *Охридъ*. Слѣзохме у Архирейския намѣстникъ. Отпочинахме единъ день и на другия, тате се залови на работа: да разгледва и описва старинитѣ. Съ него ходихъ и азъ.

Най-напрѣдъ намѣстника ни заведе въ една стара малка черква, на име „*Св. Климентъ*.“ Тя била основана отъ ученика на св. К. и Методия, който се казвалъ Климентъ. Въ старо врѣме тамъ имало и манастиръ. Въ този манастиръ се отворило и първото бѣлгарско училище въ Македония. Въ църквата се намира гроба на Св. Климентъ, а около разваления манастиръ — сегашното ново бѣлгарско училище. Въ олтаря на църквата се намира и статуята на светеца. Въ този градъ има около тридесетъ църкви. Една отъ тѣхъ е обѣрната на джамия. Тя се казва *Св. София*; въ нея турцитѣ държатъ жито.

Градътъ Охридъ се намира на два слѣпени хълма до самия сѣверо-източенъ брѣгъ на *Охридското езеро*. Нѣкогашъ е билъ прочутъ градъ. Той се славилъ по своята кожухарска търговия, но сега е бѣденъ градъ. Жителитѣ му ходятъ да търсятъ прѣпитание въ Бѣлгария и др. съседни държави. Той е бѣденъ, но мѣстоположението му е красиво. Който иде тамъ на разходка, не му се връща назадъ. Още по добъръ изгледъ му прѣдава и самото езеро. То прилича на малко море, дълго 35 к. м., широко 15 к. м.

и дълбоко 150 метра. Заобиколено е отъ всѣкъ-
дѣ съ високи планини. Водата му е бистра и
дъното му се вижда на 150 мет. дълбочина; тя
е много студена, за това и рибата му е много
вкусна. Въ него се вѣдятъ разни видове риби,
но най-вкусната е *пѣстървата*.

Климата въ Охридско е умѣренъ. Зимѣ нѣ
ма голѣми студове, а лѣтѣ не ставатъ голѣми
горѣщини.

Пазарната улица въ Струга.

На брѣговетѣ на езерото има три главни
градове и много малки села, всички на красиво
мѣстоположение.

На сѣверо западъ отъ Охридъ е разполо-
женъ гр. *Струга*, а на изтокъ — гр. *Поградецъ*.

Ходихме и въ двата града. Близо до Поградецъ се намира манастиря „Св. *Иауль*,” основанъ отъ царь Бориса. Този манастирь сега е въ гръцки рѣцѣ. Въ него се учатъ арнаутчета на гръцки езикъ. Когато учителя имъ разказва урока по гръцки, най-напрѣдъ имъ го разказва на български, за да го разбератъ по-добрѣ. Колко смѣшно нѣщо!

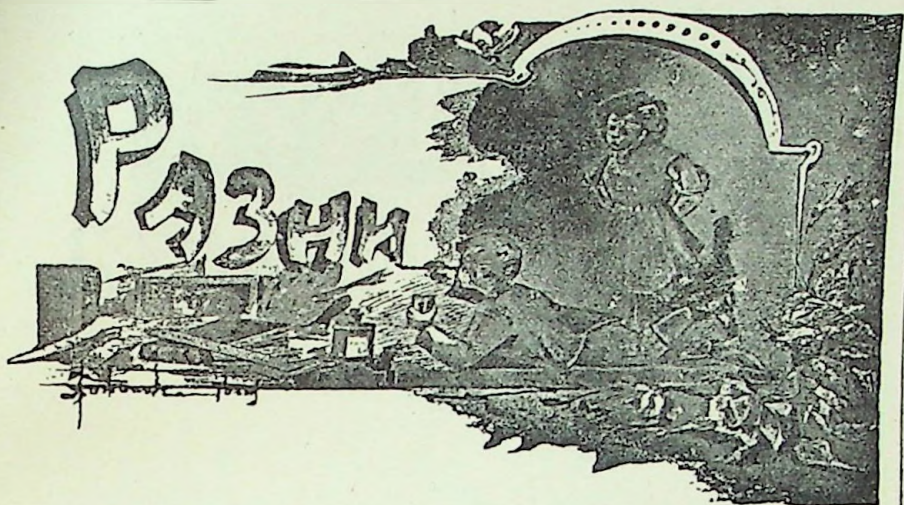
Отъ манастиря отидохме въ г. *Струга*. Този градъ е най-красивъ отъ всички македонски градове. Ето защо тамкѣшнитѣ хора казватъ: „*Като Струга нѣма друа*.” Градътъ е основанъ отъ българския царь *Самуилъ*. Тукъ видѣхме кѣщицката, въ която сѣ родили *братя Миладинови*. Тѣхната заслуга всѣки знае. Жителитѣ му се занимаватъ съ риболовство.

Него день, като бѣхме тамъ, имаше пазаръ. Много ме очудиха бабичкитѣ съ своитѣ шарени *рѣждѣлия*.

Всѣка имаше прѣдъ себе си вѣзани съ коприна кадифяни *рѣждѣлия* и продава ли продава. Най-много ги купуватъ еврейтѣ, за да тѣргуватъ съ тѣхъ по голѣмитѣ градове. Купи си и тате нѣколко парчета.

Върнахме се слѣдъ това въ Солунъ.

1. Тютюневия димъ и очитѣ. Д-ръ Ф. Морисанъ е правилъ много наблюдения и съобщава, че ранното и постоянно пушане на тютюнъ, макаръ и умѣрено, причинява повреда на очитѣ за познавание на различнитѣ цвѣтове. Най-вече очитѣ се повреждатъ за разпознаванието на червенія и зеления цвѣтове.

2. Не се дѣлятъ.

Една селянка донесла на пазаря да продава двѣ гжски.

— Колко искашъ за тази гжска? — попиталъ единъ купувачъ селянката.

— Три лева за двѣтѣ, отговорила тя.

— Ами азъ искамъ да купя само едната, казалъ купувача.

— Не мога, г не, да ги продавамъ по отдѣлно, отговорила селянката. Тѣзи гжски сж живѣли заедно и не сж се раздѣлили по-вече отъ десетъ години; мене ми е жално да ги раздѣля на стари години.

Прѣв.: Б. К.

1) Името на мѣсець съмъ, но ако притурите къмъ края на думата буквитѣ — о в ѣ, ще получите името на основателя на едно българско училище.

2) Съ б въ началото, име на опасностъ за всички хора съмъ; съ к име на прѣдметъ съмъ, който всички хора обичатъ да гледатъ и мершатъ.

3) Наредете буквитѣ въ този кръстъ тъй, че да се получи :

	а			
х	р	и		
	е			
	а			

Съгласна буква.

Любима дума на войника.

Гласна буква.

Съгласна буква.

о	у	л	т	е
м	б	е	о	в

Български войвода

Минералъ, съ който залѣ-
пятъ разни прѣдмети.

А когато се прочете отъ горѣ на долу и отъ лѣво на дѣсно (горния отъ дългитѣ два рѣда), да се получи името на българския постъ-воевода.

с. Адмаръ

Хр. Пъевъ.

В А Ж Н О!

Всѣки може да получи по 300 лева на мѣсець, ако
продавава хубавитѣ италянски артистически картини.

Адресъ:
Pennellypes C-o — Milan (Italie).

„Дѣтско четиво“

Отъ илюстрираната библиотека „Дѣтско четиво“ сж излѣзли 9 номера: 1) Отець Пансий, 2) Софроний, 3) Раковски, 4) Въ кѣщи на постелки, 5) Славейковъ, 6) Каравеловъ, 7) Х. Димитръ и Ст. Караджа, 8) Левски и 9) Ботевъ. Деветѣ номера струватъ 1 левъ, за порѣчки по голѣми отъ 10 лева, се прави 20% остѣпка. Приематъ се пощенски марки. Адресъ: *П. Слѣбевъ, учителъ г. Габрово.*

Тѣзи книжки отъ „Дѣтско четиво“ сж написани на лекъ и достѣпенъ за дѣцата езикъ. Четатъ се съ интересъ. Найгорѣщо ги прѣпорѣчваме, както на г. г. учителитѣ, тѣй и на младитѣ си читатели.

Дѣтска забава

„Дѣтска забава“ излиза въ една печатна кола, 16 страници. Съдържа по нѣколко приказки или разкази, всѣкога завършени. Цѣна за всѣка книжка 10 стотинки. Абонаментъ — 12 книжки за 1 левъ. Адресъ: Редакция на „Дѣтска забава“ — София, ул. „Неофитъ Рилски“ № 124.

До сега сж излѣзли три номера. Приказкитѣ и разказчетета сж добри. Сѣщо и „Дѣтска забава“ прѣпорѣчваме на г. учителитѣ и младитѣ ни читатели.

Природа мѣсечно илюстривано списание за наука, стопанство, ловъ и риболовство. Год. X. год. цѣна 5 лева, за странство 6 л., за ученици 4 лева. Адресъ: До сп. „Природа“ улица 6 ий септемврий № 86.

Продължава се подписката

за

АБониране на

„**МЛАДИНА**“

ОТЪ 1-й ЯНУАРИ 1905 ГОДИНА.

Дѣтското илюстрирано списание „Младина“ встъпва въ XIV си годишнина. Прѣпоръчено е отъ *Министерството на Народното Просвѣщение* за дѣтскитѣ библиотеки.

Ще излиза пакъ въ сѣщия обемъ, форматъ и съ още по-подбрано съдържание. Дружеството е ангажирао добри сили за подобрене на списанието.

Абонатитѣ ще получатъ:

1. *Десетъ* книжки отъ списанието съ отбранъ материалъ.
2. *Единъ* много изященъ стѣненъ календаръ, изработенъ въ странство, приятно украшение за всѣка къща. — *Газдава се до 15 февруарий.*
3. *Петъ* цвѣтни лакирани картини по една съ всѣки чифтъ номеръ на списанието. Тѣ изобразяватъ:
  - а) Въ училището. б) Три другарчета. в) На езрото. г) Погрѣбение на кокошката. д) Ловъ на лъвове.

Годишенъ абонаментъ.

За едно цѣло течение съ всичкитѣ му подаръци се прѣдплаща *два лева*, цѣлата стойностъ на списанието. Въ странство *два лева и 50 ст.* пакъ прѣдплатени. Пощенскитѣ разноси за поръчката не трѣбва да ставатъ за сметка на Дружеството!

Отстъпка.

1. На всѣки шестъ течения едното е отстъпка.

Адресъ:

До прѣдсѣдателя на дружеството **Отецъ Паиси** — Казанлъкъ

Отъ Дружеството.